

קשרי ידידות היו בינינו ובין משפחת מלכין מאז ימי ראש-פינה. לידיה מלכין⁴¹ ואמא היו חברות טובות. באו מרקע דומה, שתיהן חניכות גמנסיה רוסית, לא דיברו יידיש כלל ושמחו לשוחח זו עם זו בשפה הרוסית. לידיה היתה בלונדית ונראתה "גויה". היתה מספרת שכאשר שרת ד"ר מלכין בכפר ברוסיה היו הכפריים חושבים אותה כאחת משלהם, נכנסים ומנחמים אותה: "אין דבר, גם יהודי הוא בן אדם"... כאשר חלתה קשה - היתה חולה מזה זמן רב, והילדים קטנים עדיין, הובילו אותה באלונקה בידיים לצפת ושם נפטרה.

ד"ר מלכין היה האיש שממנו היינו מבקשים עצה ועזרה בכל בעייה קשה שנתקלנו בה.

יום אחד נשכתי על ידי כלב, והיה חשד שהכלב כלב שוטה. הייתי אז כבן עשר. ד"ר מלכין הוזעק, הגיע מהר, מסר לידי אבא כסף והוראה להתארגן מיד לנסיעה לקהיר לקבלת זריקות נגד כלבת. בארץ ישראל כולה לא היה מכון "פסטר" נגד כלבת, והיה צורך לרדת למצרים.⁴²

לאבא לא היתה ברירה אלא לעזוב את בית הספר בידי המורים האחרים ולנסוע לקהיר. צריך היה למהר מאוד כי הדרך עצמה ארכה ימים מספר, והיו ידועים מקרים של אנשים שנפטרו בגלל איחור בקבלת זריקות החיסון.

כילד השאירה בי הנסיעה לקהיר רושם עמוק, ואני זוכר הכל לפרטי פרטים. התחלנו את המסע ברכיבה של עשר שעות בהרים עד צידון, משם בדיליז'אנס לביירות, עד פורט סעיד באניה, ומשם ברכבת לקהיר.

הגענו בלילה. העיר הפתיעה בשלל אורות. נכנסנו לאחת המרכבות בתחנת הרכבת ואבא ביקש מהרָכֵב להביאנו לבית מלון של יהודי.

בעל המלון, יהודי ספרדי, קיבלנו יפה הושיב אותנו לאכול ואמר בעברית: תעשו "נטילה" (נטילת ידיים) ותעשו "אכילה".

למחרת עברנו ללון אצל בעל מסעדה יהודי-רוסי ושם גרנו עד גמר 21 יום של סדרת הזריקות במכון "פסטר".

אחרי הזריקה בבוקר נותר לנו יום שלם לסיוורים בעיר הגדולה קהיר. אחד המקומות שהקסים אותי היה גן החיות הגדול והמטופח. ראינו את המוזיאונים הגדולים. ביקרנו בשווקים הסואנים, ראינו את הגשר על הנילוס שהיה מסתובב ונפתח למעבר כלי שיט גבוהים.

בין הדברים שעניינו את אבא היו חנויות מיוחדות לבעלי חיים ובעלי כנף. לקראת החזרה הביתה קנה, אחרי בירור ובדיקה, כלובי יונים מיוחדות